

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ 97 Μ.Ι.

Πέντε χρόνια μετά την πώση της Πρώτης Αποικίας

*Θυμήσου με σαν έχω φύγει,
Σαν έχω πάει μακριά στις σιωπής τη χώρα.*

–ΚΡΙΣΤΙΝΑ ΡΟΣΕΤΙ,
«Θυμήσου»*

---

* Η Κριστίνα Τζοριζίνα Ροσέτι (1830-1894) ήταν Αγγλίδα ποιήτρια γεννημένη από Ιταλούς γονείς. Όταν η σωματική και ψυχική υγεία του πατέρα της επιδεινώθηκε, η οικογένεια αντιμετώπισε σοβαρά προβλήματα και η ίδια υπέστη νευρικό κλονισμό, γεγονός που επηρέασε και τη μετέπειτα ζωή της, καθώς κατά περιόδους έπασχε από κατάθλιψη και σχετικές ασθένειες. Έγραψε ρομαντικά, θρησκευτικά και παιδικά ποιήματα. Το ποίημα με τίτλο «Remember» προέρχεται από τη συλλογή *Goblin Market and Other Poems* (1862), με την οποία έγινε ευρύτερα γνωστή. (Σ.τ.Ε.)

Ορφανοτροφείο του Τάγματος των Αδελφών, Κέρβιλ, Τέξας

ΑΡΓΟΤΕΡΑ, μετά το δείπνο και τη βραδινή προσευχή και το μπάνιο, αν ήταν βραδιά μπάνιου, και μετά τις τελικές διαπραγματεύσεις για το κλείσιμο της μέρας (*Σε παρακαλούμε, αδελφή, δε γίνεται να μείνουμε ξύπνιοι για λίγο ακόμα; Σε παρακαλούμε, ένα ακόμα παραμύθι!*), όταν τα παιδιά είχαν επιτέλους αποκοιμηθεί και επικρατούσε παντού απόλυτη ησυχία, η Έιμι καθόταν και τα παρατηρούσε.

Δεν υπήρχε κάποιος κανονισμός που να το απαγόρευε, οι δε αδελφές είχαν πια συνηθίσει τις νυχτερινές περιπλανήσεις της. Σαν φάντασμα περνούσε από το ένα ήσυχο δωμάτιο στο άλλο, βαδίζοντας αθόρυβα ανάμεσα στις σειρές των κρεβατιών όπου ήταν ξαπλωμένα τα παιδιά, με τα κοιμισμένα πρόσωπα και σώματά τους παραδομένα στον ύπνο με γαλήνια εγκατάλειψη. Τα μεγαλύτερα ήταν δεκατριών χρονών, στο κατώφλι της ενηλικίωσης, τα μικρότερα μωρά ακόμα. Καθένα είχε τη δική του ιστορία, πάντοτε λυπητερή. Πολλά ήταν τριτότοκα που οι γονείς είχαν αφήσει στο ορφανοτροφείο μην μπορώντας να πληρώσουν το φόρο. Άλλα ήταν θύματα ακόμα τραγικότερων περιστάσεων: μανάδων που είχαν πεθάνει στη γέννα ή ήταν ανύπαντρες και δεν μπορούσαν να αντέξουν την ντροπή· πατεράδων παρασυρμένων από τα υπόγεια ρεύματα της πόλης ή εκτοπισμένων εκτός των τειχών. Η προέλευση των παιδιών ήταν διαφορετική, όμως η μοίρα τους θα ήταν η ίδια: Οι κοπέλες θα εισέρχονταν στο τάγμα, αφιερώνοντας τις μέρες τους στην προσευχή, στην περισυλλογή και στη φροντίδα παιδιών σαν αυτά που είχαν υπάρξει κάποτε και οι ίδιες, ενώ τα αγόρια θα γίνονταν στρατιώτες, μέλη του Εκστρατευτικού, δίνοντας έναν όρκο διαφορετικού αλλά εξίσου δεσμευτικού χαρακτήρα.

Όμως στα όνειρά τους είναι παιδιά – είναι ακόμα παιδιά, σκέφτηκε η Έιμι. Η δική της παιδική ηλικία ήταν μια μακρινή ανάμνηση, μια ιστορική αφαίρεση, όμως παρακολούθώντας τα παιδιά να κοιμούνται, βλέποντας τα όνειρα να παιχνιδίζουν φευγαλέα πίσω από τα κλειστά τους βλέφαρα, ένιωσε πιο κοντά σε εκείνη την εποχή – μια εποχή όταν και η ίδια δεν ήταν παρά ένα μικρό πλάσμα στον κόσμο, ανυποψίαστο για τα όσα επρόκειτο να ακολουθήσουν, για το υπερβολικά μακρύ ταξίδι της ζωής της. Ο χρόνος ήταν μια απεραντοσύνη μέσα της, τόσα πολλά χρόνια, που της ήταν πλέον αδύνατο να ξεχωρίσει το ένα από το άλλο. Ίσως, λοιπόν, να ήταν αυτός ο λόγος που περιπλανιόταν ανάμεσά τους: Το έκανε για να θυμάται.

Το κρεβάτι του Κέιλεμπ το άφηγε πάντα τελευταίο, γιατί ήξερε πως θα την περίμενε ξύπνιος. Το μωράκι της, αν και δεν ήταν μωράκι πια, αλλά ένα αγοράκι πέντε χρονών, ζωηρό και αεικίνητο όπως όλα τα παιδιά, γεμάτο εκπλήξεις και χιούμορ και απρόσμενες αλήθειες. Από τη μητέρα του είχε πάρει τα ψηλά, σμιλεμένα ζυγωματικά και τη σταρένια επιδερμίδα της φυλής της· από τον πατέρα του το ακλόνητο βλέμμα, τις σκοτεινές απορίες και το –κουρεμένο κοντό– τραχύ μαύρο μαλλί το οποίο στην κοινή γλώσσα της Αποικίας ήταν γνωστό ως «μαλλί των Τζάκσον». Ένα αμάλγαμα, ένα παζλ φτιαγμένο από τα κομμάτια της φυλής του. Στα μάτια του η Έιμι τους έβλεπε όλους. Ήταν η Μοσάμι· ήταν ο Θίο· ήταν ο εαυτός του.

«Μίλα μου για εκείνους».

Πάντοτε, κάθε βράδυ, η ίδια τελετουργία. Ήταν λες και το αγόρι δεν μπορούσε να κοιμηθεί χωρίς να επιστρέψει για λίγο σε ένα παρελθόν από το οποίο δεν είχε την παραμικρή ανάμνηση. Η Έιμι κάθισε στη συνηθισμένη της θέση, στην άκρη του κρεβατιού του. Κάτω από τα σκεπάσματα το σχήμα του λεπτού αγορίστικου κορμιού του μόλις και μετά βίας διακρινόταν. Ολόγυρά τους είκοσι παιδιά παραδομένα στον ύπνο, μια σιωπηλή χορωδία.

«Λοιπόν, για να δούμε», είπε η Έιμι. «Η μητέρα σου ήταν πολύ όμορφη».

«Μια πολεμίστρια».

«Ναι», συμφώνησε η Έιμι χαμογελώντας, «μια πανέμορφη πολεμίστρια. Με μακριά μαύρα μαλλιά πλεγμένα στην τυπική πλεξούδα του πολεμιστή».

«Για να μπορεί να ρίχνει με το τόξο της».

«Σωστά. Μα, πάνω απ' όλα, ήταν ασυμβίβαστη. Ξέρεις τι σημαίνει αυτή η λέξη; Σ' την έχω ξαναπεί».

«Πεισματάρρα;»

«Ναι, αλλά με την καλή έννοια. Αν σου ζητήσω να πλύνεις τα χέρια σου πριν από το φαγητό κι εσύ δε θελήσεις να το κάνεις, αυτό δεν είναι και τόσο καλό. Είναι απλώς πείσμα. Αυτό που προσπαθώ να σου πω είναι ότι η μητέρα σου έκανε πάντα αυτό που πίστευε πως ήταν το σωστό».

«Και γι' αυτό έκανε εμένα». Το αγόρι προσπάθησε να θυμηθεί τα ακριβή λόγια. «Επειδή ήταν... το σωστό να φέρει ένα φως στον κόσμο».

«Ωραία. Το θυμάσαι. Πάντοτε να θυμάσαι πως είσαι ένα λαμπρό φως, Κέιλεμπ».

Μια έκφραση θερμής χαράς είχε ζωντανέψει το πρόσωπο του αγοριού.

«Πες μου για τον Θίο τώρα. Για τον πατέρα μου».

«Για τον πατέρα σου;»

«Σεεεε παρακαλώωωω».

Η Έιμι γέλασε.

«Εντάξει, λοιπόν. Ο πατέρας σου... Πρώτα απ' όλα, ήταν πολύ γενναίος. Γενναίος άντρας. Αγαπούσε τη μητέρα σου πάρα πολύ».

«Αλλά ήταν λυπημένος».

«Αυτό είναι αλήθεια, ήταν λυπημένος. Όμως αυτό ήταν που τον έκανε γενναίο, βλέπεις. Γιατί έκανε το πιο θαρραλέο απ' όλα τα πράγματα. Και ξέρεις ποιο είναι αυτό;»

«Να ελπίζεις».

«Σωστά. Να ελπίζεις όταν δείχνει να μην υπάρχει καμία ελπίδα. Πρέπει να το θυμάσαι κι αυτό, πάντα». Έγειρε και τον φίλησε στο μέτωπο, που ήταν ιδρωμένο, όπως είναι πάντα τα παιδικά κεφαλάκια. «Λοιπόν, είναι αργά. Ώρα για ύπνο. Αύριο ξημερώνει μια καινούρια μέρα».

«Και... μ' αγαπούσαν;»

Η Έιμι αφνιδιάστηκε. Όχι τόσο από την ίδια την ερώτηση –το αγόρι την είχε κάνει ήδη πολλές φορές, ζητώντας επιβεβαίωση– όσο από την αβεβαιότητα στη φωνή του.

«Φυσικά, Κέιλεμπ. Σ' το έχω πει πολλές φορές. Σ' αγαπούσαν πάρα πολύ. Κι ακόμα σ' αγαπάνε».

«Επειδή είναι στον παράδεισο».

«Σωστά».

«Εκεί όπου είμαστε όλοι μαζί, για πάντα. Στο μέρος όπου πάνε οι ψυχές». Έστρεψε το βλέμμα του αλλού. Ύστερα: «Λένε πως είσαι πολύ μεγάλη».

«Ποιος το λέει αυτό, Κέιλεμ;»

«Δεν ξέρω». Τυλιγμένος μες στο κουκούλι των σκεπασμάτων του, ανασήκωσε σχεδόν ανεπαίσθητα τους ώμους. «Όλοι. Οι άλλες αδελφές. Τις άκουσα που μιλούσαν».

Αυτό ήταν ένα θέμα το οποίο δεν είχε προκύψει μέχρι τότε. Απ' ό,τι ήξερε η Έιμι, μονάχα η αδελφή Πηγκ γνώριζε την αλήθεια.

«Λοιπόν», είπε, καταφέροντας να ανασυγκροτηθεί, «είμαι μεγαλύτερη από σένα, αυτό είναι σίγουρο. Αρκετά μεγάλη για να σου πω ότι είναι ώρα για ύπνο».

«Τους βλέπω καμιά φορά».

Το σχόλιο την έκανε να σαστίσει.

«Κέιλεμ; Πώς τους βλέπεις;»

Όμως το αγόρι δεν την κοίταζε – το βλέμμα του ήταν στραμμένο προς τα μέσα.

«Τη νύχτα. Την ώρα που κοιμάμαι».

«Όταν ονειρεύεσαι, θες να πεις».

Το παιδί δεν είχε κάποια απάντηση να της δώσει. Η Έιμι άγγιξε το χέρι του πάνω από τις κουβέρτες.

«Δεν πειράζει, Κέιλεμ. Μπορείς να μου μιλήσεις όταν θα νιώσεις έτοιμος».

«Δεν είναι το ίδιο. Δεν είναι σαν όνειρο». Έστρεψε και πάλι το βλέμμα του πάνω της. «Βλέπω κι εσένα, Έιμι».

«Εμένα;»

«Όμως είσαι διαφορετική. Όχι όπως είσαι τώρα».

Περίμενε να της πει κάτι ακόμα το αγόρι, όμως αυτό ήταν όλο. Διαφορετική πώς;

«Μου λείπουν», δήλωσε το αγόρι.

Η Έιμι έγνεψε καταφατικά, αφήνοντας για την ώρα το θέμα να περάσει έτσι.

«Το ξέρω πως σου λείπουν. Και μια μέρα θα τους δεις ξανά. Όμως έχεις εμένα. Και το θείο σου τον Πίτερ. Σε λίγες μέρες επιστρέφει, ξέρεις».

«Με το... Εκ-στρατιωτικό». Ένα αποφασιστικό ύφος φώτισε το πρόσωπο του αγοριού. «Όταν μεγαλώσω, θέλω να γίνω στρατιώτης, σαν το θείο Πίτερ».

Η Έμι τον φίλησε ξανά στο μέτωπο όπως σηκωνόταν για να φύγει.

«Αν αυτό θες να γίνεις, τότε αυτό θα γίνεις. Κοιμήσου τώρα».

«Έμι;»

«Ναι, Κέιλεμπ;»

«Εσένα σ' αγάπησε ποτέ κανείς έτσι;»

Όρθια δίπλα στο κρεβάτι του αγοριού, η Έμι ένιωσε τις αναμνήσεις να τη σαρώνουν. Μια ανοιξιιάτικη νύχτα, ένα στροβιλιζόμενο καρουσέλ και η γεύση της άχνης ζάχαρης στα χείλη της· η εικόνα μιας λίμνης και μιας καμπίνας στο δάσος και η αίσθηση μιας μεγάλης παλάμης που κρατούσε τη δική της. Αισθάνθηκε έναν κόμπο να της φράζει το λαιμό.

«Έτσι πιστεύω. Το ελπίζω».

«Κι ο θεός Πίτερ; Σ' αγαπάει;»

Η Έμι συνοφρυώθηκε, αιφνιδιασμένη.

«Τι σε κάνει να το ρωτάς αυτό, Κέιλεμπ;»

«Δεν ξέρω». Οι όμοι ανασηκώθηκαν ξανά, κάπως αμήχανα. «Να, ο τρόπος που σε κοιτάζει... Συνέχεια χαμογελάει».

Έβαλε τα δυνατά της για να μη φανερώσει κάτι. Άλλωστε δεν υπήρχε κάτι για να φανερώσει, σωστά;

«Νομίζω πως χαμογελάει επειδή χαίρεται τόσο που σε βλέπει. Κοιμήσου τώρα. Το υπόσχεσαι ότι θα το κάνεις;»

Δυσaréσκεια ζωγραφίστηκε στο βλέμμα του.

«Το υπόσχομαι».

Έξω, οι προβολείς έριχναν το φως τους στην περιοχή. Δεν πετύχαιναν πλήρη φωταγωγήση όπως στην Αποικία –το Κέρβιλ ήταν υπερβολικά μεγάλο για να μπορεί να συμβεί κάτι τέτοιο–, αλλά κάτι σαν διαρκές λυκόφως, με ένα δακτύλιο έντονου φωτός περιμετρικά και ένα αχνό στέμμα από άστρα στον ουρανό από πάνω. Η Έμι διέσχισε το προαύλιο φροντίζοντας να παραμένει κρυμμένη στις σκιές. Στη βάση του τείχους εντόπισε τη σκάλα. Δεν έκανε καμία προσπάθεια να καλυφθεί. Στην κορυφή βρέθηκε μπροστά σε ένα σκοπό, ένα γεροδεμένο μεσήλικα ο οποίος κρατούσε ένα τουφέκι μπροστά του.

«Για πού το 'βαλες;»

Δεν πρόλαβε να πει κάτι περισσότερο. Καθώς εκείνος παραδινόταν αφνης στον ύπνο, η Έμι χαμήλωσε το σώμα του προσεκτικά στον περίδρομο

του τείχους, στηρίζοντας την πλάτη του στην έπαλξη, με το τουφέκι ακουμπισμένο στα γόνατά του. Όταν ξυπνούσε, θα είχε μόνο μια αποσπασματική, ονειρική ανάμνησή της. Ένα κορίτσι; Κάποια από τις αδελφές, ντυμένη με το τραχύ γκριζό ράσο του τάγματος; Ίσως να μην ξυπνούσε από μόνος του, αλλά να τον έβρισκε κάποιος από τους συντρόφους του και να τιμωρούνταν επειδή τον είχε πάρει ο ύπνος στη σκοπιά. Θα περνούσε μερικές μέρες κλεισμένος στο κρατητήριο, όχι τίποτα σοβαρό – και, όπως και να είχε, κανείς δε θα τον πίστευε.

Η Έιμι προχώρησε στον περιδρόμο, κατευθυνόμενη προς το άδειο παρατηρητήριο. Οι περίπολοι περνούσαν από εκεί κάθε δέκα λεπτά, τόσο χρόνο είχε στη διάθεσή της. Οι προβολείς έστελναν τις δέσμες τους στο έδαφος από κάτω σαν αναλυτό χρυσάφι. Κλείνοντας τα μάτια της, η Έιμι καθάρισε το μυαλό της και έστρεψε τη σκέψη της προς τα έξω, στέλνοντάς τη να πετάξει πέρα από το λιβάδι.

Ελάτε σ' εμένα.

Ελάτε σ' εμένα ελάτε σ' εμένα ελάτε σ' εμένα.

Ήρθαν, αναδυόμενοι μέσα από τα σκοτάδια. Πρώτα ένας, κι ύστερα άλλος, κι άλλος, σχηματίζοντας μια φωσφορίζουσα φάλαγγα έτσι όπως κάθονταν συσπειρωμένοι στα όρια των σκιών. Και στο μυαλό της η Έιμι άκουσε τις φωνές, πάντα τις φωνές, τις φωνές και την αιώνια ερώτηση:

Ποιος είμαι;

Περίμενε.

Ποιος είμαι ποιος είμαι ποιος είμαι ποιος είμαι ποιος είμαι;

Πόσο της έλειπε! Ο Γουόλγκαστ, εκείνος που την αγάπησε. *Πού είσαι;* σκέφτηκε, με την καρδιά της να ματώνει από τη μοναξιά, γιατί τη μια νύχτα μετά την άλλη, από τότε που αυτό το καινούριο πράγμα είχε αρχίσει να συμβαίνει μέσα της, αισθανόταν την απουσία του έντονα. *Γιατί μ' άφησες μόνη μου;* Όμως ο Γουόλγκαστ δε βρισκόταν πουθενά, ούτε στον άνεμο ούτε στον ουρανό ούτε στον ήχο της αργής περιστροφής του πλανήτη. Ο άνθρωπος που κάποτε ήταν είχε χαθεί.

Ποιος είμαι ποιος είμαι ποιος είμαι ποιος είμαι ποιος είμαι ποιος είμαι;

Περίμενε όσο περισσότερο τολμούσε. Τα λεπτά περνούσαν. Ύστερα ακούστηκαν βήματα στον περιδρόμο: Ο σκοπός πλησίαζε.

Είστε εγώ, τους είπε. Είστε εγώ. Φύγετε τώρα.

Σκόρπισαν μέσα στη νύχτα.

ΔΥΟ

Εκατόν είκοσι δύο χιλιόμετρα νότια του Ρόσγουελ, Νέο Μεξικό

ΈΝΑ ΖΕΣΤΟ ΒΡΑΔΥ ΤΟΥ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ, πολλά χιλιόμετρα και πολλές βδομάδες μακριά από τον τόπο της, η υπολοχαγός Αλίσια Ντονάντιο –η Αλίσια των Λεπίδων, το Καινούριο, υιοθετημένη κόρη του σπουδαίου Νάιλς Κόφι, ιγνηλάτης και ελεύθερη σκοπεύτρια του Δεύτερου Εκστρατευτικού Σώματος του Στρατού της Δημοκρατίας του Τέξας, βαπτισμένη και ορκισμένη– ξύπνησε από τη γεύση του αίματος στον αέρα.

Ήταν είκοσι επτά ετών, με ύψος ένα μέτρο και εβδομήντα τρία εκατοστά, γεροδεμένη, με φαρδιούς ώμους και γοφούς, με σχεδόν ξυρισμένα κόκκινα μαλλιά. Τα μάτια της, τα οποία κάποτε ήταν μπλε, έλαμπαν με μια πορτοκαλιά λάμψη, σαν πυρωμένα κάρβουνα. Ταξίδευε με λιγοστά πράγματα, τίποτα περιττό. Φορούσε σανδάλια καμωμένα από κομμένο μουσαμά με σόλες από βουλκανισμένο καουτσούκ, τζιν παντελόνι φθαρμένο στα γόνατα και στον πσινό και μια βαμβακερή μπλουζά με τα μανίκια κομμένα, για καλύτερη ταχύτητα. Σταυρωτά στο θώρακα είχε περασμένες δύο δερμάτινες ζώνες στα θηκάκια των οποίων φώλιαζαν έξι λεπίδες, το σήμα κατατεθέν της, ενώ στην πλάτη της κρεμόταν από έναν αορτήρα καμωμένο από γερό σκονί νί μια βαλλίστρα. Ένα 45άρι ημιαυτόματο Browning με γεμιστήρα χωρητικότητας εννέα σφαιρών, το όπλο που χρησιμοποιούσε σε ύστατη ανάγκη, ήταν περασμένο σε μια θήκη στο μηρό της.

Οκτώ και μία, έτσι έλεγαν. Οκτώ για τους μιανούς, μία για τον εαυτό σου. Οκτώ και μία και τέλος.

Η πόλη λεγόταν Κάρλομπαντ. Τα χρόνια είχαν κάνει τη δουλειά τους, σαρώνοντάς τη λες και είχε περάσει από πάνω της μια γιγάντια σκούπα. Όμως κάποια κτίσματα παρέμεναν όρθια: άδεια κελύφη σπιτιών, σκουριασμένες αποθήκες, ασάλευτα ερείπια που κατέγραφαν το πέρασμα του χρόνου. Η Αλίσια είχε περάσει τη μέρα αναπαυόμενη στη σκιά ενός πρατηρίου καυσίμων, το μεταλλικό στέγαστρο του οποίου, κατά έναν περίεργο τρόπο, εξακολουθούσε να στέκει στη θέση του, και ξύπνησε με το λυκόφως για να κυνηγήσει. Σημάδεψε το αγριοκούνελο με τη βαλλίστρα της –ένα και μοναδικό βέλος που διαπέρασε το λαιμό του–, ύστερα το έγδαρε και το έψησε στη

φωτιά που είχε ανάψει από κλαδιά θάμνων μεσκίτε, τοιμπολογώντας την ινώδη σάρκα του πσινού του καθώς οι φλόγες τριζοβολούσαν από κάτω του.

Δε βιαζόταν.

Ήταν μια γυναίκα που σεβόταν τους κανόνες και τους άγραφους κώδικες. Δε σκότωνε τους μιαρούς ενώ κοιμόνταν. Δε χρησιμοποιούσε πυροβόλο όπλο αν μπορούσε να το αποφύγει – τα όπλα ήταν υπερβολικά θορυβώδη, άτσαλα και ανάρμοστα για το έργο αυτό. Τους εξόντωνε με τη λεπίδα, γρήγορα και επιδέξια, ή με τη βαλλίστρα, μια κι έξω, χωρίς τύψεις, πάντα με την ευλογία του ελέους στην καρδιά της. Έλεγε: *Σας στέλνω στον τόπο σας, αδελφοί και αδελφές μου, σας λυτρώνω από τη φυλακή της ύπαρξής σας.* Κι όταν το θανάσιμο έργο της τέλειωσε και εκείνη αποσπούσε το όπλο της από το μοιραίο προορισμό του, ακουμπούσε τη λαβή της λεπίδας της πρώτα στο μέτωπο και ύστερα στο στήθος της, στο κεφάλι και στην καρδιά της, καθαγιαζόντας τη λύτρωση των πλασμάτων, με την ελπίδα πως, όταν θα έφτανε εκείνη η μέρα, το θάρρος της δε θα την εγκατέλειπε και θα κατάφερνε και η ίδια να λυτρωθεί.

Περίμενε να πέσει η νύχτα, έσβησε προσεκτικά τη φωτιά της και ξεκίνησε.

Επί μέρες διέσχιζε μια μεγάλη πεδιάδα με χαμηλή βλάστηση. Στα νότια και στα δυτικά υψωνόταν ο ασαφής σκοτεινός όγκος των βουνών, σαν ώμοι που ανασηκόνονταν από τον πάτο της πεδιάδας. Αν η Αλίσια είχε αντικρίσει ποτέ της τη θάλασσα, μπορεί και να σκεφτόταν: *Αυτό είναι που βλέπω εδώ, η θάλασσα.* Ο πυθμένας ενός τεράστιου κλειστού ωκεανού, ενώ τα βουνά, γεμάτα σπηλιές, παγωμένα στο χρόνο, ήταν τα υπολείμματα κάποιου θεόρατου υφάλου, από τον καιρό που τέρατα αδιανόητα περιφέρονταν στη στεριά και στα κύματα.

Πού είστε απόψε; σκέφτηκε. Πού κρύβεστε, αδελφοποιοί μου;

Ήταν μια γυναίκα με τρεις ζωές, δύο πριν και μία μετά. Στην πρώτη προηγούμενη ζωή της ήταν απλώς ένα κοριτσάκι. Ο κόσμος ήταν αόριστες σιλουέτες και φευγαλέες λάμπες, περνούσε από δίπλα της σαν τον άνεμο που φυσούσε στα μαλλιά της, χωρίς να της λείει το παραμικρό. Ήταν οκτώ χρονών όταν ο Συνταγματάρχης την είχε οδηγήσει έξω από τα τείχη της Αποικίας και την είχε αφήσει εκεί χωρίς τίποτα, ούτε καν μια λεπίδα. Είχε καθίσει κάτω από ένα δέντρο κλαίγοντας όλη τη νύχτα, κι όταν τη βρήκε ο ήλιος

το πρωί, ήταν διαφορετική, αλλαγμένη. Το κοριτσάκι που ήταν μέχρι τότε δεν υπήρχε πια. *Βλέπεις;* την είχε ρωτήσει ο Συνταγματάρχης γονατίζοντας μπροστά της εκεί που καθόταν πάνω στο χώμα. Δεν την είχε αγκαλιάσει για να την παρηγορήσει, παρά μόνο την είχε κοιτάξει κατάματα και της είχε απευθυνθεί σαν σε στρατιώτη. *Καταλαβαίνεις τώρα;* Και πράγματι καταλάβαινε. Η ζωή της, η απλή σύμπτωση της ύπαρξής της, δεν είχε καμία σημασία· την είχε απαρηνηθεί. Έδωσε τον όρκο εκείνη τη μέρα.

Όμως αυτά είχαν συμβεί πριν από πολύ καιρό. Στην αρχή ήταν παιδί, ύστερα γυναίκα και μετά... τι; Η τρίτη Αλίσια, το Καινούριο, ούτε μιαρμή ούτε άνθρωπος, αλλά με κάποιον τρόπο και τα δύο μαζί. Ένα κράμα, μια σύνθεση, κάτι ξέχωρο. Περιφερόταν ανάμεσα στους μιαρούς σαν αόρατο πνεύμα, κομμάτι τους αλλά ταυτόχρονα ξένη, ένα φάντασμα για τα φαντάσματά τους. Στις φλέβες της κυλούσε ο ιός, όμως τον εξισοροπούσε ένας δεύτερος, προερχόμενος από την Έιμι, το Κορίτσι από το Πουθενά. Της είχαν μεταγγίσει με ένεση το περιεχόμενο ενός από τα δώδεκα φιαλίδια που υπήρχαν στο εργαστήριο του Κολοράντο, ενώ τα υπόλοιπα είχαν καταστραφεί από την ίδια την Έιμι, καταλήγοντας στις φλόγες. Το αίμα της Έιμι της είχε σώσει τη ζωή – κι όμως, κατά κάποιον τρόπο, δεν το είχε κάνει. Μετατρέποντάς την, εκείνη, την υπολοχαγό Αλίσια Ντονάντιο, ιχνηλάτη και ελεύθερη σκοπεύτρια του Εκστρατευτικού, σε ένα πλάσμα που όμοιο του δεν υπήρχε σε ολόκληρο τον κόσμο.

Υπήρχαν φορές, πολλές φορές –σχεδόν συνέχεια–, που ακόμα και η ίδια η Αλίσια δεν μπορούσε να περιγράψει τι ακριβώς ήταν.

Έφτασε σε μια αποθήκη. Ένα σημαδεμένο, κατατρυπημένο πράγμα, μισοθαμμένο στην άμμο, με μια κεκλιμένη μεταλλική οροφή.

Και εκεί... *ασθάνθηκε* κάτι.

Ήταν παράξενο, πρώτη φορά συνέβαινε κάτι τέτοιο. Ο ιός δεν της είχε δώσει αυτή τη δύναμη, την οποία κατείχε μόνο η Έιμι. Η Αλίσια ήταν το γιανγκ που συμπλήρωνε το γιν της Έιμι, προικισμένη με τη σωματική δύναμη και την ταχύτητα των μιαρών, αλλά αποκομμένη από τον αόρατο ιστό που τους συνέδεε τον ένα με τον άλλο, νου με νου.

Κι όμως, αυτό δε συνέβαινε τώρα; Δεν ένιωθε κάτι; Δεν ένιωθε *εκείνους*; Ένα γαργάλημα στη βάση του κρανίου της, μια απαλή πνοή στο μυαλό της, που μόλις ακουγόταν να σχηματίζει τις λέξεις:

Ποιος είμαι; Ποιος είμαι ποιος είμαι ποιος είμαι ποιος είμαι;